

Évközi 5. vasárnap 2013.

Bevezető

A mai, évközi 5. vasárnap evangéliumában minden bizonnyal a csodálatos halfogás ragadja meg majd a figyelmünket. Pedig nem ezen van a hangsúly, hanem minden erőltetés nélkül Péternek emberhalásszá való tételén. Az emberek halásszává tesznek, jézusi mondat, minden erőltetés nélkül, ma nekünk szól. Emberhalászokká tett és tesz bennünket is az Úr. De vizsgáljuk meg lelkiismeretünket, hogy mennyiben érezzük mi ezt feladatunknak, mennyiben teljesítjük mi az ezzel járó kötelességeinket!

Kirié litánia

Add Urunk, hogy mint szülők tudatában legyünk ennek. Uram irgalmazz!

Add Urunk, hogy mint nevelők tudatában legyünk ennek. Krisztus kegyelmezz!

Add Urunk, hogy mint vezetők tudatában legyünk ennek. Uram irgalmazz!

Evangélium után

Hajlamosak vagyunk úgy szemlélni az evangéliumi történeteket, mint amelyek nem ránk vonatkoznak, mert abban a távoli időben játszódtak le, amelynek nem sok köze van már a XXI. századhoz.

Ha a mai evangéliumban, mégis valami kapcsolatot keresünk életünkkel, akkor úgy tűnhet, hogy ez a Péterhez szóló, illetve Péter és az apostolok utódaihoz, a pápához, a püspökökhöz és az ő megbízottjaik-

hoz, a papokhoz szóló mondat, de nem hozzánk.

Ha így állna a dolog, akkor a kedves hívők nyugodtan ülhetnének és közömbösen hallgathatnák a prédikációt, mert az nem nekik szól, sőt a nagyothallók talán elővehetik a frissen vásárolt katolikus újságok egyikét, vagy a rosszul látók a rózsafüzért, hogy addig se unatkozzanak.

Ha így állna a dolog, akkor kérdem én: miért tárja a mai vasárnap az Egyház minden hívője elé ezt az evangéliumi történetet?

Tény, hogy a csodálatos halfogás története mindnyájunknak és mindnyájunkról szól: Rólam és rólad.

Talán Péter is úgy hallgathatta azon a napon Jézus tanítását munka közben, ahogy a hívők egy része a prédikációt: megszokva, oda is figyelve, meg nem is.

Ez így ment volna, Péter esetében is, ha Péteren múlik. De Jézus megszólítja. Nem kér nagydolgot, csak azt, hogy evezzen a mélyre és vesse ki a hálóját. Nem nagydolgot kér Pétertől, hiszen ez a foglalkozása.

Péter vonakodik. Vonakodása mögött talán fáradtsága, kételkedése húzódik meg. Fáradtsága, mert egész éjszaka dolgoztak. Kételkedése, mert nehogy már ez a vándorprédikátor mondja meg, hogy mikor kell halászni: fényes nappal? A legnagyobb hőségben, amikor nincs fogás.

Ha Jézust nem ismerné korábról, nem tenné meg. De megteszi, mert eszébe juthatott a kánai megnyező csodája, melyet ő is látott, s

azt gondolhatta: "hátha történik valami" most is.

A csoda után rádöbben kisztílúságára, kishitűségére. Rádöbben, hogy kételkedhet, amikor már annyi csodáját látta Jézusnak.

Aztán rádöbben gyarló emberi voltára. Az első reakciója: "Uram, menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok!" Bűnös ember létemre nem vagyok én méltó ilyen halfogásra. De Jézus nem megy el tőle. Felkarolja: "Ne félj!"

Ez nem csupán egy egyszeri Péternek szóló vigasztalás, hanem mindannyiunknak szóló, életünk értelmére rávilágító válasz: Ne félj, mert ha gyarló, bűnös ember vagy is, Isten veled van, és akkor ki ellened?

Péterben mindannyian magunkra ismerhetünk, hiszen a hétköznapi szürke egyformaságban az Istennel való találkozásunk is megszürkül és megritkul.

Magunkra ismerhetünk, amint ellangyosodott életünkben megszólít Jézus: "Evez a mélyre!" - Magunkra ismerhetünk, amint okosabbnak tartjuk magunkat Istennél: mit tudja az Isten a menny magasából, hogy milyen az élet ideleln. - Magunkra ismerhetünk, amikor kételkedünk: itt már a csoda se segít. - Magunkra ismerünk, amikor fáradtságra hivatkozunk: belefáradtam már az élet terheibe, nem tudok tovább menni, nem tudok többet alkotni. - Magunkra ismerhetünk a langyosságunkban: én keresztény ember vagyok, nem erőltetem magam, megtartom az Egyház parancsait és kész.

A történet szerint itt következik az, hogy Péter egy ilyen helyzet-

ben is mégis kivez a mélyre. De mi, hasonló történeteinkben sajnos nem vetjük ki a hálót. Megmaradunk langyos, kényelmes, megszokott kereszténységünkben. Azokat, akik mégis kivetik, különcöknek, feltűnősködőknek tekintik.

Mert azért vannak, akik kivetik hálójukat minden tökéletlenségük, fáradságuk ellenére, - és találkoznak Istennel.

Mi ez a hálókivetés? Amint Péter a "szakmájában" volt, úgy nekünk sem jelent semmi rendkívüli dolgot. Mindössze arról van szó, hogy itt és most, s ott ahol vagyunk legyünk igazi keresztények, a minimumnál többet cselekvők.

Az első reakciónk ebben a hálókivetésben, mélyebbre evezésben a félelem, mint Péternél, s mint Izajásnál, akiről az olvasmányban hallottunk, hallottuk e szavait: "Jaj nekem, végem van, mert tisztátalan ajkú ember vagyok, és tisztátalan nép között élek."

De Isten mérhetetlen fenségének és tökéletességének megtapasztalása fölemel és megtisztít, és Izajás szavaival merjük vállalni az emberhalászat fenséges hivatását és Izajás szavaival merjük mondani: "Íme, itt vagyok, Uram engem küldj el!"

Kedves Testvérek! Akik hétről-hétre itt vannak, ne érezzék lehangonyozottnak életüket. Hallják meg Krisztus kérését: EVEZZ! A MÉLYRE! Higgyük el, Isten még csodálatos dolgokat tartogat számunka, csak vessük ki a hálót!

Ámen.

Ima a betegekért

A Szentatya betegek világnapi üzenetéhez kapcsolódó imából vett imával könyörögjünk betegeinkért!

Mindenható és örök Istenünk,
Te vagy életünk alapja és támasza.
Olyan remény vagy számunkra,
amely soha el nem hagy bennünket,
és olyan szeretet, mely a kereszten és
Jézus feltámadásában ajándékozza
önmagát.

Ragyogjon rá arcod minden
betegre, szenvedőre és haldoklóra, és
légy irgalmas hozzájuk.

Küldj még több jó szamaritánust,
akik megmentik és ápolják a
betegeket, szenvedőket, haldoklókat
és önzetlenül segítik a leggyengébbeket.

Hallgass meg Urunk!